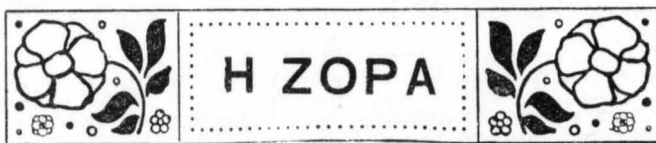

ΑΓΑΠΗΤΕ μου Λουδοβίκε, Ξέρω, ότι σου κόστισε σκληρά ο Ξαφνικός μας χωρισμός. Ξέρω ότι σ' έπασε απελπισία, μόλις έμαθες την απροσδόκητη φυγή μου και γι' αυτό σου γράφω την επιστολή αυτή, για να σε καθησυχάσω.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GASTON LASBO'DES

Ναι... Κάποιος ιταλλογλώσσος μας, γεμάτος μοχθηρία, σκουλήρα ταπεινό της γής, που δέν άξιζε τον κόπο μολαταύτα να του λυάσω το βρόμιμο κεφάλι με της μπότας μου το τακούνα, μάς πρόδωσε στον πατέρα μου.

Θέλω επίσης να σου άνοιξω την καρδιά μου και να σου ξεσκεπάσω κάποιον μυστικό, που το κρατούσα, όπως ο φιλάργυρος το θησαυρό του, κλεισμένο εκεί μέσα από καιρό.

Θυμάσαι την έπαυλί μου στο Σουϊσί, κοντά στην πόλι Ριαπά; Ήταν όμορφη η έπαυλί μου αυτή, ήταν μα άτ' τις πιο όμορφες έπαυλεις του Μαρζόνου δολοκληρου και την χαμόφωνα με την ψυχή μου. Θυμάσαι και τη ζωή μου στην έπαυλι εκείνη; "Οιη την ήμερα καθάλλα στ' άράτικο άλογό μου, κινηρούσα με φανατισμό τα άγροίμα της έρήμου η κάλαξα σαν φρενασμένη στην κοντινή άερογιάλι.

"Άλλοτε μέρες τραχείες δουλειάς και κινήρου, κ' άλλοτε μέρες μαγεμένες ραχατιού και ρεμβασιών. "Άχ!.. Πόσο όμορφα είνε τα νειάτα σε όσους ξέρον να τα χαρόν!.. "Ήμουν δεκαενητά χρόνον, γλεντούσα σαν άδιόρθωτος γερογλεντζές και δούλευα σαν κατάδικος βαρυνκοινίτης, σταλιμένος στις άποικίες.

Και ξέρεις ακόμα κάτι; Λαχαρθεί η ψυχή μου που το γράφο, μα είνε πειά κωρός να στο άποκαλήνω. Λοιπόν: Στο Σουϊσί, δλόγυρά του, στην έπαυλί μου, δλόγυρά της, έπάνω άτ' το κεφάλι μου, δλόγυρά μου, στον άέρα τον κωτερό παντού, έπάνω άτ' τις νερατζιές τις άνθισμένες, που δυνατώστερο ακόμα άτ' όλα τ' άρώματα της γής, ένα μονάκριβο και θεϊκό άρωμα βασιλευ στον κόσμο και στην ψυχή μου. "Άρωμα ούράνω, πουθγανε από ένα λουλουδι, που ούράνω άκόμα.

Και το λουλουδι αυτό το ξωτικό ήταν η Ζορά!

Τη θυμάσαι, Λουδοβίκε; Μα ξεχνέται η Ζορά; Είνε να υή θυμάσαι τα σγουρά, δλόμαυρα μαλλιά της; Τα μεγάλα πλάνα μάτια της και το παρθενικό κ' άγνό της βλέμμα;

Είχα γουτεθεί άτ' την πανέμορφη, και σεμνή αυτή κοπέλλα, "Άτ' τα μικρά της χρόνα την είχαμε μαζί μας, κάτι σαν ύπηρετούλα—κάτι σαν άδερφούλα. "Η μακαρίτισσα η μητέρα μου την άγατούσε σαν παιδι της και δέν επέτρεπε ποτέ της να κινή τις ταπεινές του σπιτιού δουλειές η άγατημένη της κ' άγατημένη μας Ζορά!

Μα κ' η Ζορά μάς άγατούσε όλους με την ψυχή της κ' ακόμα βλέπω μπροστά μου τα δλόγλυνα ματάκια της να κλαίν άπαρηγόρητα μέρες πολλές ύστερα από το θάνατο της μητερούλας μου.

"Έμενα κατάλαμπρος πολλές φορές με τη στοργή πουβλεπνε για όλους μας, η πρωτόγονη ψυχή της "Άφρικανής αυτής κοπέλλας, που ο παπούς της κ' η γαγιά της έτρωγαν ως προχθές ακόμα σάρκες άνθρωπινες λευκών.

Και... Και... Την άγαπούσα σαν τρελός, άγατητέ μου Λουδοβίκε, την ώραία Ζορά και κ' άγάτησε κ' έζένη ξεχωριστά και πιο πολύ άτ' όλους! Ναι... Ήταν η άγάτη μας, κάτι το πολύ άγνό, το παιδικό, το άρελές, που δέν νοιαζόταν ούτε στο τόσο δά άν ήμουν Χριστιανός εγώ και Μωαμεθανή εκείνη.

Και ζούσαμε έντιχημένοι με την άγνή κ' άμόλυντη άγάτη μας.

Πέθανε το Πάσχα, με της παραμέρα μετά το «Χριστός Άνέστη», την ώρα που είχα γυρίσει σπίτι μου άτ' τη νυχτερινή τη λειτουργία, πέρασε τα μαυρομυλάχρονα και παχουλά της μπράτσα στο λαμό μου και μουτε με φωνή γλυκειά:

«—Ξέρεις πώς σ' άγατώ τρελλά, χρυσέ μου Σάρλ, Θέλω λοιπόν να βαφτιστώ άμέσως, για ναύμα πιο κοντά σου, Θέλω να γίνω Χριστιανή και να πεθάνω πλάι σου...».

Τρόμαξα με τα παρακάλα της αυτά, άγατημένη μου Λουδοβίκε, και σκουπιζοντας με το μαντίλι μου τα δωορα και κλαμμένα γλυκά της μάτια, της ψιθύρισα τρυφερά στο μικρούλιμο αυτιά της:

«—Μην κλας, χωρίτσι μου καλό. "Έννοια σου και θά τα καταφέρω έτσι, ώστε να γίνουν όλα κανονικά και μυστικά. "Άλλοιως, χαθήκαμε κ' οι δύο μας, άν μυστρεί κανένας, και προ πάντων ο πατέρας μου, την άπόκοψη άγάτη μας. Πρόσεξε, Ζορά μου άγατημένη, γιατί όταν σε χάσω, θά πεθάνω άμέσως...».

Κακώς προφήτης ήμουν, άγατητέ μου Λουδοβίκε, λές κ' η κάρτα έβριζε για πάντα, άτ' τη μοιραία αυτή βραδεά, τον πέλο της το σκοτεινό στα παιδικά κ' άγνά κεφάλια και τών δύο μας. "Άπο πέρσι ως φέτος, τότε δεκαενητά χρόνον και τώρα είκοσι μονάχα, μου φαίνεται πως γέρασα άλλα τριάντα χρόνα.

λωσύνη του. Με κάλεσε στο γραφείο μου και μου το ξέκοψε καθαρά, πώς η Ζορά, μα Μουσουλιμάνα και πρώην ύπηρετήριά μας, δέν ήταν δυνατόν ποτέ να γίνη νύφη του και γυναίκα τοδ μοναχού του γιου.

"Έκλαψα, παρακάλεσα, φοβέρισα, φανιάλαψα και πάλι ξαναπαροκάλεσα. "Ανόφελα τα δάκρυά μου, άνόφελος ο σπαργαμός μου κ' άνόφελα τα παρακάλα. Ήταν άγύριστο το κεφάλι του πατέρα μου, πάω σ' αυτό το ζήτημα.

Πρωί—πρωί την άλλη μέρα, η μικρούλα μου η Ζορά, συνουδευμένη κ' από δυό άγροφύλακες του πατέρα μου, στάλημε δίχως να θέλη, στα γονικά της, στο γειτονικό χωριό.

Κόλλια κατάντησε η ζωή μου από τότε. "Έδωσε το γέλιο άτ' το στόμα μου, παράτησα το κινήγι, παράτησα τους ροδόχρωμους ρεμβασμούς μου κ' δόλημερές βοικωκόμον έσπλωμένος στον ίσωμο μάς χωριαδιάς, στον κήπο της έπαυλείς μας, με μοναχή μου σκέψη τη μικρούλα και γλυκειά Ζορά μου.

Πήγαυα συχνά καθάλλα στο χωριό της, πασχίζοντας σαν τρελός να την άντικρούω για λίγο, μα ξέρεις τί θά πη γυναικωνίτης και χαρέμι, άγατητέ μου Λουδοβίκε... "Άφίνω που ο πατέρας μου έστειλε μαζί με τη Ζορά μου στον πατέρα της κ' όλες τις άπαραίτητες πληροφορίες για τις μυστικές μας σχέσεις.

Πρόσθεσε σ' αυτά κ' ένα μάτσο σεβαστό από πεντακοσάρια και χιλιάρια, για να καταλάβης τί μέτρα πήρε ο πατέρας της άγατημένης μου, μα σωστή άράτηση γρηλαεπού, για να την κλείση μέσα και να ξαγυρινάχη φυλάγοντας την.

"Ήταν άδύνατον να ζήσω. "Έτοίμασα λεπτά και άλογα, συνεννοήθηρα κ' έταν πιστό μου ύπηρετή, κανόνισα τις δουλειές κωικά άτ' όλους και θέλησα, μετά ένα μήνα, ύστερα άτ' το χωρισμό μας, να κλέψω τη Ζορά.

Μα άν ξεγύλασα τον κόσμο όλον, τον πατέρα μου δέν κατάφερα να τον ξεγύλασω. Το άγρινό του μάτι, παρακολούθησε πάντα την κατάσταση μου, έβλεπε ύπουλα τις παρασκευές μου κ' όταν πειά ήμουν έτοιμος σε όλα, προφασίστηρε πως θά λείψη για δυό—τρείς μέρες, καθάλλικε κ' άλόγο του και χάθηκε στη φλογιμένη έστια της έρήμου.

Πέταξα άτ' τη χαρά μου. "Ήμουν παιδι στα χρόνια, μα ήμουν παιδι και στα μωδά. "Ένώ τώρα είμαι παιδι στα χρόνια, μα γέρασα στα μωδά με γενεά δόλοληρη. "Έτοίμασα τ' άλογά μας, πήρα μαζί μου τον πιστό μου ύπηρετή—φίλησέ τον για στερντή φορά έν μέρους μου, είνε ο Μουράτ— και καλπάσαμε για το χωριό της γλυκειάς μου ζωής. Της Ζορά μου.

Θά φτάνω μεσημέρι. Θά καθόμουν άτ' έξω άτ' το χωριό, κοντά στη δροσερή πηγή του. Θάστειλα το Μουράτ με τρία άλογα—ένα δυο του, ένα για τη Ζορά και τ' άλλο για τον πατέρα της—και θά τους έπαυσε μαζί του, δθθεν πως τους ζητάει ο πατέρας μου έπειπόντως. Θάφταναν στην πηγή. Κωμυμένος πίσω άτ' τις χουμαδιές εγώ, θά σκότωνα τ' άλογο του γέρο Μουσουλιμάνου, του πατέρα της Ζορά, για να τον καταστήσω άνένδικο και θά καλπάζαυε οι τρείς μας κατόπιν για το Μαρρακέχ. Θάταυνα κει πέρα το προτο βατόρι, που θάφρευε για δποιόδήποτε, και θά βρισκόμουν έτσι μακονιά άτ' τους δυοίς μου, μαζί με την άγατημένη μου, έντυχημένους πειά.

Καλό το σχέδιό μου. Και θά πετύχαυε πέρα—πέρα, άν δέν έμπαινε στη μέση ο πατέρας μου. Πώς να τον πώ; Είνε πατέρους μου. Σοπαίνω....

Τόν άντάμωσα στο δρόμο. Με κούταξε ειρωνικά. Μου σπάραξε την ψυχή μου με τη φριχτή του ειρωνεία. Μου είπε χαμογελαστά: «—"Όρα καλή, παιδι μου... Ξέρω που πές, μα κωνήθηρα εγώ γρηγορώτερα από σένα. Παντρεήτηρε χθές βράδυ η Ζορά με κάποιον μπέη και πάει για το Μαρρακέχ. Ξεάνησαν άτ' το χωριό πρωί—πρωί...».

Δέν άκουσα περισσότερα. Μιά φριχτή βλαστήμα βγήκε άτ' το λαρόγγι μου. Σπρηούνα τ' άλόγο μου και χύθηκα σαν άστρατή μπροστά, με τη λίσσα στην ψυχή μου, άποφασισμένος να σπαράξω

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ (ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ)

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Στά έργα του αλησμόνητου Σκιαθίτου διηγηματογράφου 'Αλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, υπάρχει σκορπισμένο, όπως θα ξέρουν όλοι όσοι τὰ ἐδιάδωσαν, ἀφθονο χιούμορ. Γιά τὸ χιούμορ αὐτοῦ τοῦ Παπαδιαμάντη ἔχει γραφεῖ μάλιστα καὶ σχετικὴ μελέτη. Σήμερα τὸ «Μπουκέτο» βρίσκεται στὴν εὐχάριστη θέσι νὰ σᾶς προσφέρει μερικά ἄγνωστα σατυρικά τροπάρια, τὰ ὁποῖα ἔγραψε κατὰ καιροὺς ὁ Σκιαθίτης διηγηματογράφος, γιὰ νὰ σατυρῆσθαι ὀρισμένους παπάδες τοῦ νησιοῦ του, οἱ ὁποῖοι κάθε ἄλλο παρά ἄξιον τοῦ σχήματος τὸν ἦσαν, ὡς φαίνεται.

Ἴδου τὰ τροπάρια αὐτά. Ἐίνε ἄμολογούμενως γραμμένα μ' ἔξαιρετικὸ κέφι καὶ καυστικὴ σάτιρα, δάκνοντα μέρους αἵματος:

ΗΧΟΣ ΠΑΛΑΓΙΟΣ Δ'.

Τί σέ, Κωνσταντίνε, καλέσωμεν κληρονομόν χαμάλικας τῶν βασιτῶν ἀρχηγόν. Ἄλλακτῆν τοῦ Ἀναγία, ἀηδέστατον μωρον, φωστῆρα τῆς Καλοκώτας διαλάμποντα χαμάλην τῶν παπάδων προεξάρχοντα: τῶν ἀχθοφόρον συνόμιλον χαμάλμπασην ἀπαράμιλλον. Ἐγέμισσε ἀηδίας τὰς ψυχὰς ἡμῶν!...

Τί σέ, Ἀνδρέα, καλέσωμεν τῶν κορασιῶν χαϊδευτῆν, ἢ ἀσταλόγλωσσον αἰσχρόν τῆς μοσιτῆλαις ἀδειαστῆν ἢ ραδιοῦργον φοβερόν. Μαντύλαν κεφαλῆν σου ἀμπερόχομον τσαντίλαν διαρροῦσαν ὡς κόσκινον, εὐφυολόγον ἀνάτονον καὶ βωμολόχον ξετοῖκοτον. Ἄλλοιμονον, θὰ κολάσης τὰς ψυχὰς ἡμῶν!...

Τί σέ ὀνομάσω, Γρηγόριε: προβατίνες ἐμπολοῦντα μὲ κομμένες τις οὐρές γαϊδουράκια κοβαλοῦντα, κότες φέροντα πεσικίς σου φράδες καὶ σκαφίδες ἐμπορευόντα. Βοδράδες, μέρες, νύχτες ταξιδιεύοντα. Ρεκλαματζῆν ἀξιεράστον καὶ χαμπαρτζῆν προθυμότατον. Ἠσύχασε, μὴν ταρασσεῖς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σέ, Δημητράκη, καλέσωμεν μουσικόν τῆς καρθάνας, ψάλτην τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ποὺ κιντᾶςε στὸ βιβλίο καὶ τὰ λῆς στὰ κουνουροῦ. Ἰμάμην τῶν χοτζάδων προεξάρχοντα. Χαμάμην τῶν Μπουχώρηδων ἐξάρχοντα. Ἀμεινατζῆν ἠχηρότατον καὶ μπατακτζῆν ὀχηρότατον. Μᾶς λύγασσε μὲ τὴ γλῶσσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Χρησιμοποιοῦμε συνήθως τὴ γλῶσσα ὄχι γιὰ νὰ ἐκφράζουμε τις σκέψεις μας, ἀλλὰ γιὰ νὰ τις καλύπτουμε.

Ταλεῦρο ἄνδρος.

Ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ γιὰ νὰ δείχνω στοὺς ἀνθρώπους πόσο μποροῦν νὰ πάσχουν χωρὶς νὰ πεθαίνουν.

Σέλλεβν.

Κανένα ἐμπόδιο δὲν ὑπάρχει γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ δοᾶ κ' ἐνεργεῖ μὲ πίστι στὸ σκοπὸ του.

Z o l a.

ὁποιον ἔβρισκα μπροστά μου. Ἦθελα τὴ Ζορά. Τὴν ἤθελα δική μου. Ἄλλοιμονο σ' ἔδεινον ποὺ θὰ μοῦ τὴ στεροῦσε... Ἦθελα νὰ τὴ βρῶ. Καί... Καὶ τὴ βρῆκα. Μὰ πῶς. Θεέ μου;

Πῶς τὴ βρῆκα; Πῶς βρῆκα τὴν ἀγαπημένη μου;

Τὴ βρῆκα πεθαμένην καταμειοῦσθαι στὸ δρόμο, ὅστερ' ἀπὸ τρέξιμο τρελλῶ, ὄφθον πολλῶν, μὲ τὸν γαιτοῦ γονατιστὸ κοντὰ τῆς νὰ καταριέται ὀλόκληρη τὴν πλάσι. Ἐνοιωσε παρὸ τὸ χωρισμὸ μὲς τὴν ἀγαπημένην μου Ζορὰ καὶ τραβῶντας ξαφνικὰ τὸ μαχαίρι ἀπ' τὴ μέση τοῦ σιζύγου τῆς, τὸ κάρφωσε στὴν καρδιά τῆς. Ἐγείρε τὸ κεφάλαιό τῆς, σὺν πουλάκι πληγωμένο, καὶ βγάζοντας οδοδοκίμινους ἀφροὺς ἀπ' τὸ γλῶκὸ τῆς στοματᾶ, ἔπεσε κατακέφαλα, καταμειοῦσθαι στὸ δρόμο ἀπ' τὸ χαμηλὸ τοῦ ἀραμιτᾶ τῶν παραπέτι.

Ἐκεῖ βρισκόντουσαν ἀνάμια, τὴν ὥρα ποὺ ξετρελλαμένους ἀπ' τὸ φρεχτὸ μου προαίσθημα, κάλαξα μὲ γρηγοράδα ἐλαφιοῦ, καθάλλα στὸ μουσοκαμένο ἀπ' τὴν τρεχάλα ἀλόγο μου.

Ἡ Ζορὰ ἦταν περὶ νεκρῆ. Κλειομένα τὰ ματάκια τῆς εἶδειχαν πῶς ἀπὸ ὧρα ἢ σὺν περισσότερῶ ψυχῆ τῆς φτερούγιζε στὸν οὐρανὸ.

Μὲ περιμένει ἐκεῖ πάνω καὶ θὰ τὴν ἀνταμίσω γρήγορα.

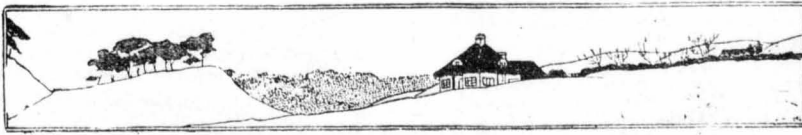
Σοῦ τὸ δροῦζομα, Λουδοβίκε. Δὲν ἔχω τὴ δύναμη νὰ λυθῶ τὸν πακομένο ἀπ' τῆς μητέρας μου τὸ θάνατο γεροντοπατέρα μου. Δὲν θέλω νὰ τὸν πικρῶ, πεθαίνοντας ἀμέσως ἀπ' τὰ ἴδια μου τὰ χέρια.

Ὅχι... Θὰ σβίσω μόνος μου σιγά-σιγά. Ἀρχισα νὰ σβίνω μόλις. Τὸν συγχωρῶ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοίχαινα, δίχως νὰ θέλῃ. Φρόντιζε γιὰ τὸ καλὸ μου μὲ τὸν δικὸ τὸν τρόπο. Τὸν συγχωρῶ...

Σ' ἀφίνω γειά, ἀγαπητὴ μου Λουδοβίκε. Σβίνω. Βιάσομαι νὰ σβίσω, γιατί... βιάσομαι νὰ τὴ συναντήσω.

Ἐκεῖ ψηλά. Καὶ μοῦ ζοῦ τῆς γιὰ πάντα...ε.

Υγίανω: ΣΑΡΑ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἔνας... πεντάλογος κατὰ τῆς ζέστης. Τί γίνεται στὴν Ἀγγλία. Οἱ μικροπαντρεμένοι μικροχρηεῦμένοι. Ὁ Σῶου καὶ τὰ Ρωσσικά. Ὅπου ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς ἐμολογεῖ τὴν... ἀνικανότητά του. Πέλεμος στὶς κοκκινεμαλλοῦσες. Ἡ πλέον διστραχημένες γυναῖκες.

Ἔνας Λονδρέζος γιαιτὸς δημοσίευσσε τελευταῖα μὲ συνταγὴ ἀποτελεσματικὴ, ὅπως βεβαιώνει ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρει κανεὶς ἀπὸ τὴ ζέστη. Ἡ συνταγὴ αὐτὴ εἶνε ἄρκετὰ περιεργὴ καὶ μὲ πὸν βρισκόμαστε στὸ καλοκαίρι καὶ στὴν ἀσπιή τῆς μεγάλης ζέστης, θὰ σᾶς τὴν παραθέσομε ἐδῶ ὀλόκληρη:

- 1) Ἀπὸ τις 11 λοιπὸν π.μ. ὡς τις 4 μ.μ. νὰ μένετε στὸ σπίτι σας, νὰ κλείνετε τὰ παραθυρόφυλλα καὶ νὰ κατεβάξετε καλὰ τὰ παραπέτοματα.
- 2) Ὅταν γευματίζετε ἢ δευτεῖα, νὰ τοποθετῆτε τὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ κοντὰ στὴν πόρτα ἢ στὴν βεράντα.
- 3) Τὶς νύχτες νὰ κοιμησαστε μὲ ἀνοιχτὰ ὅλα τὰ παράθροα καὶ τις πόρτες γιὰ νὰ σχηματίζετα ρεῖμα, χωρὶς νὰ φοβῶσαστε ὅτι θὰ κρυῶσετε.
- 4) Μὴ διατρεῖτε ἄνθη στὰ δωμάτια σας. Κρεμάστε μόνον, ἂν ἔχετε, ἄφθονα κλαδιὰ ἄγριας φτέρης.
- 5) Στὸ δωμάτιο ὅπου μένετε, νάχετε τοποθετημένη πάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ μέσα σὲ μὲ πατέλλα, μὲ ὀλόκληρη κολῶνα πάγου καὶ νὰ τὴν κιντᾶξετε κάθε φορὰ ποὺ νοιώθετε ζέστη.

Ἀπὸ τὴν τελευταῖα στατιστικὴ ἀπογραφή ποὺ ἔγινε στὴν Ἀγγλία, μαθαίνει κανεὶς πολλὰ περίεργα πράγματα.

Ἐν πρώτοις, ὑπάρχουν σὲ διάφορες πόλεις τῆς Ἀγγλίας 46 παῖδι καὶ 77 κορίτσια, ἡλικίας κάτω τῶν 15 ἐτῶν... παντρευμένα! Πέντε μάλιστα ἀπὸ τὰ παῖδι αὐτὰ ἔχουν κιάλας χροῦφι! Ἔνας ἄλλος πάλι μικροῦτης σῦζυγος εἶνε ζωντοχῆρος. Παντρεύτηκε σὲ ἡλικία 13 1/2 ἐτῶν καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἕνδεκα μῶνὸν σῦζυγὴ τῆς, χώρισε τὴ γυναῖκα του!

Ἐπίσης ὑπάρχουν στὴν Ἀγγλία τριάντα ἄνδρες καὶ ὀγδόντα γυναῖκες ἡλικίας ἄνω τῶν 100 ἐτῶν. Ἀπ' τις ὀγδόντα αὐτὲς αἰωνόβιες γυναῖκες, ἢ τριάντα εἶνε γεροντοκόρες, δύο ζωντοχῆρες καὶ ἡ ὑπόλοιπες 48 χῆρες. Ἀπ' τοὺς τριάντα ἄνδρες, οἱ δύο εἶνε γεροντοπαλιῆρα, ἕνας ζωντοχῆρος καὶ οἱ εἰκοσέπτα χῆροι.

Ῥωσάτως ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης στατιστικῆς ἀπογραφῆς ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ Φάνκων Ἀϊλαντς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Νορθάμπεργων ἀποτελεῖται ἀπολειπτικῶς ἀπὸ ἄνδρες!

Τέλος, ὑπάρχουν στὴν Ἀγγλία τέσσερες οἰκογένειες, ἢ καθεμιά ἀπ' τις ὁποῖες ἔχει δεκαπέντε παῖδι.

Ὁ διάσημος Ἰρλανδὸς σατυρικός καὶ φιλόσοφος Μπέρναν Σῶου, εἶνε, ὡς γνωστόν, ἐνθουσιώδης θαυμαστῆς τῶν μπολοσεβίκων, τὴν χώρα τῶν ὁποίων εἶχε ἐπισκεφθεῖ πρὸ μῶν.

Τελευταίως διεδόθη στὸ Λονδίνο, ὅτι ὁ Σῶου ἄρχισε νὰ μαθαίνει Ρωσσικά, γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴ μεταπολεμικὴ ρωσσικὴ φιλολογία στὸ πρωτότυπο.

Μιὰ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα ἐτηλεγράφησε ἀμέσως στὸν Ἰρλανδὸ σατυρικό, ρωτῶντας τὸν ἂν ἡ διάδοσις αὐτὴ εἶνε ἀληθής.

Ὁ Σῶου, εἰς ἀπάντησιν, ἔστειλε στὴν ἐφημερίδα αὐτὴ ἕνα κάρτ ποστὰ, στὸ ὁποῖο εἶχε γράφει ἰδιωχείως τὰ ἑξῆς:

«Δὲν εἶν' ἀλήθεια. Στὴν ἡλικία μου, εἶμαι ἀνίκανος πειρὰ νὰ μάθω ὀτιδήποτε».

Στὴ Νέα Ὑόρκη ἰδρύθηκε τελευταίως ἕνας σύλλογος μὲ χιλιάδες μέλων, τοῦ ὁποίου ἀπολειπτικῶς προσημιά εἶνε ὁ πόλεμος κατὰ τὸν γυναικῶν ποὺ ἔχουν κοκκινῶξανθα μαλλιά καὶ ἢ προστασία τῶν ἀνδρῶν ἀπ' τὰ θηλυκά τῆς... ἀποχρώσεως αὐτῆς.

Οἱ ἰδρυτὰ τοῦ συλλόγου βεβαίωσαν, ὅτι ἐπὶ τῆ βάσει συστηματικῶν μελετῶν καὶ παρατηρήσεων ἀποδείχθηκε, ὅτι ἡ γυναῖκες ποὺ ἔχουν κοκκινῶξανθα μαλλιά παρουσιάζουν τὰ ἑξῆς φοβερὰ ἐλαττώματα:

Εἶνε τσαχλίνες, πεταχτές καὶ ἄστατες. Εἶνε φοβερὲς κανατζοῦδες. Δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κουνετιάξουν διαρκῶς γιὰ τὴν ὀμορφιά τους καὶ γιὰ καλλονικιά. Εἶνε σπάταλες καὶ συγχρότως πῶς δέρνουν μεζέρια ἀνεργιατικῆ. Τέλος δὲ εἶνε ἀνίκανες γιὰ κάθε ἐργασία.